

εἰς ἄλλην τινὰ ζωὴν, τὴν ὁποίαν οὔτε ἡμεῖς οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος γνωρίζει.
 Ἄς ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν Πλάστην μας, ἀδελφοί μου, καὶ ἄς ἀναθέσω-
 μεν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδίαν μας ἐκδίκησιν. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπολέ-
 σωμεν τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ καταστήσωμεν ὅσον οἶόν
 τε εὐχάριστον τὴν παροῦσαν.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ προέδρου τὰ ζῶα ἀπεχωρίσθησαν μυριέ-
 κες μετ' ἀλλελαγμῶν ἐπανκλαμβάνοντα: Κάτω ὁ Φερελῶν.

(Ἐκ τῆς ἀγγλικῆς)

ΙΩ. Δ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ.

ΚΑΤΑΔΙΩΓΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣ ΚΟΜΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ *

Ἐν Ῥωσίᾳ ἀπὸ τινος ἤρξατο διωγμὸς κατὰ τῆς μακρᾶς κόμης τοῦ ἱερα-
 τείου καὶ ἐν γένει τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῶν Ῥώσων ἱερέων. Ἀρκούντως πε-
 ριέργον εἶνε τὸ κατωτέρω ἀρθρίδιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κοινοτικοῦ Ἀγγε-
 λιαφόρου (Ἰζερεϊόβνο-Ἄπσεστθεννοὶ Βέστνικ) δι' οὗ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ τὸ δύ-
 νατὸν τῆς βραχείας κόμης τῶν ἱερέων. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέγει, ἀπαγο-
 ραύει εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, καθότι ἀτιμᾶζει τὴν γυναῖκα.
 Κατὰ τὸ διάστημα τῶν πρώτων ἑξ αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ κλῆρος οὐ-
 δαμῶς εἶχε μακρὰν κόμην. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώ-
 νων μέχρι τοῦδε ἀπεικονίζονται φέροντες οὐχὶ μακρὰν κόμην. Αἱ Οἰκουμενι-
 καὶ Σύνοδοι συνῶδ' αὐτῆς διατάξασι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπηγόρευσεν εἰς
 τοὺς ἱερεῖς νὰ φέρωσι μακρὰν κόμην καὶ διέταττε αὐτοὺς νὰ κείρωσιν αὐτήν,
 καὶ δὴ περισσότερον καὶ τῶν λαϊκῶν. Μακρὰν κόμην οὐδ' αὐτοὶ οἱ μοναχοὶ
 ἔφερον. Ὁ δεῦτερος κανὼν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει δευτέρας Συνόδου, κα-
 ταδεικνύει ὅτι οἱ μοναχοὶ ἔκειρον τὴν κόμην πλεον καὶ αὐτῶν τῶν λαϊκῶν.
 Ὁ ΜΒ' κανὼν τῆς 5' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατάσσει νὰ ἐκδιώκωσι εἰς τὴν
 ἐξοχὴν τοὺς μακρὰν τὴν κόμην φέροντας μακρὰν τῆς κοινωνίας τῶν πεπολι-
 τισμένων ἀνθρώπων. Γνωστὸν ὅτι ἡ ἐν Τρούλλῳ 5' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπη-
 γόρευσε τὴν χειροτονίαν ἐπισκόπων λαμβανομένων ἐκ τοῦ λαϊκοῦ κλήρου,
 διατάξασα ὅπως χειροτονῶνται ἐπίσκοποι μόνον οἱ ἀνήκοντες εἰς μοναχικὰ
 τάγματα, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐρημίται οἱ ἔχοντες μακρὰν κόμην, ἀλλ' οἱ μοναχοὶ
 οἱ ἔχοντες αὐτὴν βραχείαν. Μεταγενέστερον ὅτε ἐπίσκοποι ἐχειροτονοῦντο
 καὶ ἐκ τῶν ἐρημιτῶν τῶν φερόντων μακρὰν κόμην, οἱ τελευταῖοι ταχέως κα-
 τάρθωσαν νὰ καταλάβωσιν ἀπύσασ σχεδὸν τὰς ἐπισκοπικὰς ἐδρας τῆς Ἀνα-
 τολῆς καὶ ἠνάγκασαν οὐχὶ μόνον τοὺς μοναχοὺς ἀλλὰ καὶ τὸν λαϊκὸν κλη-
 ρον νὰ φέρωσι κόμην μακρὰν. Ὡστε ὁ κλῆρος ἔχει πλῆρες δικαίωμα νὰ κείρῃ

* Ὁμοίαν καταδιωγμὸν ἐν Ῥωσίᾳ κατὰ τοῦ γενείου τῶν λαϊκῶν ἴδε ἐν Παρνασσῶ
 τόμ. Α', σελ. 779.

τὴν κόμην. Οὐχὶ μόνον συγχωροῦσιν αὐτοῖς τοῦτο ἀλλὰ καὶ διατάσσουσιν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ αἱ Σύνοδοι. Ἡ μήπως αἱ ἐντολαὶ τοῦ Ἀποστόλου καὶ οἱ κανόνες τῆς οἰκουμενικῆς Συνόδου δύνανται νὰ ᾄσιν αὐτοῖς μὴ ὑποχρεωτικά; Πῶς λοιπὸν κηρύσσουσιν ἡμῖν ὅτι ἐν πᾶσι ὀφείλομεν ν' ἀκολουθῶμεν ταῖς γραφαῖς τῶν Ἀποστόλων καὶ τοὺς κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων;»

Κ. Α. Π.

Ο ΑΠΕΞΗΡΑΜΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΠΟΥ

ΙΑ*

Ἔρως καὶ σπάθη.

(συνέχεια).

Ἄφ' οὗ ἡ μὲν Κλημεντίνα μετὰ τῆς θείας Βιργινίας εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ δὲ δύο νέοι ἀπέμειναν μόνοι ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ Λέων χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε προῦχώρησε μέχρι τοῦ πλησίον φανοῦ καὶ ἐκεῖ ἐστάθη, καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν Φουγᾶν εἶπεν εὐτόλμως.

«Ἄ, κύριε συνταγματάρχχα, ἄς ἐξηγηθῶμεν τῶρα ὅπου εἴμεθα μόνοι. Δὲν εἰξεύρω οὐδ' ἐξετάζω διὰ τίνος φίλτρου ἢ μαγείας κατορθόνεις νὰ ἔχῃς ἐπὶ τῆς μνηστῆς μου τόσην ἐξουσίαν, τοῦτο μόνον εἰξεύρω ὅτι τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω ἐνώπιον οἴου δήποτε κινδύνου διὰ νὰ τὴν διατηρήσω καὶ τὴν ὑπερασπίσω.

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Φουγᾶς, ὅσον θέλεις δύνασαι νὰ με περιφρονῆς ἢ χεῖρ μου εἶνε δεσμευμένη ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης. Οὐδέποτε θὰ γράψῃ ἢ ἱστορία: ὁ Φουγᾶς ὑπῆρξεν ἀχάριστος!

— Καὶ περισσότερο ἀχαριστία εἶνε νὰ με σφάξῃς καὶ νὰ σε σφάξω παρὰ νὰ μου κλέψῃς τὴν γυναῖκά μου;

— ὦ, εὐεργέτα μου! μάθε νὰκούῃς καὶ νὰ συγχωρῆς! Μὴ γένοιτο νὰ στεφανωθῶ τὴν Κλημεντίναν παρὰ τὴν θέλησίν σου καὶ παρὰ τὴν θέλησίν της. Ἐκείνη καὶ σὺ θέλω νὰ μοῦ τὴν δώσετε. Σκέφθητι ὅτι μ' εἶνε προσφιλῆς οὐχὶ ὅπως εἰς σὲ πρὸ τετραετίας, ἀλλὰ σχεδὸν πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος. Ἴδὲ ὅτι εἶμαι μόνος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅτι μόνη μου παραμυθία εἶνε τὸ γλυκὸ πρόσωπόν της. Σὺ ὅστις μ' ἔδωκας τὴν ζωὴν, μ' ἀπαγορεύεις νὰ ζήσω εὐτυχῆς; Μ' ἀνέστησες μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ με λυπήσῃς; . . . Τίγρις! λάβε λοι-

* Ἴδε Παργασσοῦ τόμ. Β' σελ. 549, 613, 712, 797, 886, 958.